

Primăvară la Upsgran

Tot satul se strânsese la cârciumă, lângă micul port. În clădirea mare de lemn, lipsită de ferestre, răsunau tot felul de cântece vesele. Membrii obștii beoriților se adunaseră cu o ocazie specială: sărbătoreau ziua de naștere a lui Amos! Resturile marelui festin dat în cinstea sa zăceau aruncate care-ncotro, în mare dezordine. Erau la momentul în care Béorf tocmai adusese în fața prietenului său un tort imens cu miere și cu nuci, cu patru etaje, pe care erau așezate treisprezece lumânări. Mulțimea aplaudă furtunos și îi cântă un cântec tradițional, care se obișnuiește la astfel de ocazii. După care Amos suflă în lumânări, într-un nou ropot de aplauze.

Tânărul purtător de măști primi în dar haine țesute fin de către femeile din sat, cizme de primăvară înalte, trainice, impermeabile și foarte

comode și, în plus, o cască de viking cu coarne și un sac de călătorie încăpător, confecționat dintr-o pânză veche de drakkar.

Banry, căpetenia satului și unchi al lui Béorf, luă cuvântul:

– Dragă Amos, pentru noi este o mare plăcere să-ți sărbătorim aniversarea astăzi. De la victoria noastră răsunătoare asupra gnomilor și asupra balaurului de pe muntele Ramusberget, poporul nostru și-a recăpătat încrederea în el însuși. Toate acestea ți se datorează și, pentru aceasta, îți mulțumim din suflet.

Entuziasmată, mulțimea aplaudă, scandând:

– Trăiască Amos! Bravo, Amos!

– Știu, urmă Banry, că nu putem să-l înlocuim pe tatăl tău, care a fost ucis la Berrion, nici pe mama ta, răpită de gnomi și vândută ca sclavă de acești monștri cumpliți. Am căutat în zadar locul în care a fost dusă și nu vom renunța s-o căutăm până n-o vom găsi. Devotamentul acestei căutări pe care ți-l promitem este, fără îndoială, cadoul cel mai frumos pe care ți-l putem face în această zi. Cu toate că știm că ești îngrijorat și supărat din cauza dispariției lor, am vrea, totuși, să-ți mai cerem o favoare.

Beoriții începură să taie în liniște tortul și să-l împartă celor prezenți, căci, deși discursul lui Banry era foarte solemn, tuturor li se făcu poftă la vederea mierii care se prelingea peste nuci și la mirosul îmbietor al glazurii de afine. Banry primi și el o farfurie, dar continuă să vorbească mâncând:

– Întâlnirea ta cu zânele Brising în pădurea Ramusberget ne-a lămurit asupra blestemului care s-a abătut asupra seminției noastre. Ne-ai povestit tot ce știai despre salba Brisingamen, despre războiul dintre Odin și Freyja, apoi despre cum putem rupe blestemul. Trebuie, dacă am înțeles bine, să mergem pe insula Freyjei și să o implorăm să ne dezlege de blestem. Dar, chiar și așa, zeița Fertilității ne va lăsa, oare, să ne vedem din nou copiii crescând? Ce bine-ar fi! Or, iată care este rugămintea noastră: am vrea să ne însoțești în această aventură. Ajutorul tău ne va prinde bine. Béorf face deja parte din echipă. Nu mai așteptam decât momentul propice ca să încercăm să te convingem...

Amos se ridică și spuse:

– Știți că nu sunt greu de convins când este vorba de o nouă aventură. Vă cer totuși un răgaz

de câteva zile înainte de a vă da un răspuns. Trebuie mai înainte să mă sfătuiesc cu învățătorul Sartigan, ca să văd ce crede și el...

– Nu te grăbi, îți dăm tot timpul de care ai nevoie! răspunse Banry. Însă sunt convins că Sartigan nu va găsi nicio piedică.

Petrecerea continuă, plină de veselie, până târziu în noapte, cu dansuri tradiționale și muzică populară.

A doua zi, lui Amos îi fu greu să se trezească pentru a merge la învățător. Dormise puțin și muzica beoriților îi răsuna încă-n urechi. Cum tânărul purtător de măști și prietenul său Béorf locuiau la Banry, Amos se strădui să nu trezească ntreaga casă, înghiți în grabă câteva fructe, pâine și un ou fiert, apoi se îndreptă iute către pădure.

Sartigan, bătrânul oriental, îl aștepta pentru lecția zilnică. Învățătorul fusese odinioară vânător de balauri și învinsese, ca prin minune, trecerea anilor. Rămăsese aproape o mie de ani prizonier într-un bloc de gheață, iar acum era maestrul tânărului purtător de măști, ajutându-l să-și realizeze pe deplin potențialul.

Sartigan era nițel excentric. Avea o înfățișare stranie pentru oamenii din ținuturile nordice.

Avea o barbă lungă de doi metri, pe care o purta înfășurată în jurul gâtului, ca pe-un fular. Era întotdeauna îmbrăcat cu o rasă de călugăr portocalie și mergea desculț, chiar și iarna. Răsuflarea îi mirosea a șosete nespălate. Însă bătrânul era înțelept și lui Amos îi plăcea foarte mult să-l asculte.

De la întoarcerea lor din Ramusberget, Amos venea la Sartigan în fiecare dimineață, până la prânz, iar Béorff după-amiaza, de trei ori pe săptămână. Tânărul purtător de măști învăța să-și controleze puterile, iar oanimalul se antrena pentru lupta corp la corp.

Cei doi băieți făcuseră progrese considerabile. Amos își stăpânea mai bine puterile magice și descoperea pe zi ce trecea puterile pe care i le dădeau cele trei măști pe care le avea deja, masca aerului, masca apei și masca focului. Béorff, la rândul lui, lupta bine. Mișcările îi erau mai grațioase, deplasările din ce în ce mai iuți, iar loviturile tot mai precise. Datorită acestui antrenament constant, băiatul cel rotofei chiar slăbise câteva kilograme și se simțea foarte bine.

Sartigan hotărâse să se instaleze departe de sat, într-o locuință drăguță, în mijlocul pădurii.